

bem obecnstvu poznatelným odstraniti nebezpečí, k němuž shluknutí poukazuje. Vzhledem k tomuto účelu ustanovení § 283 tr. zák. požívají zvláštní ochrany tohoto ustanovení zákona všechny rozkazy úředníka nebo strážce, které směřují k tomu, by shluknuvší se lid byl co nejdříve rozptýlen, tedy nejen výslovné rozkazy, by se lid rozešel, nýbrž i jinak znějící příkazy lidu nebo po případě i jen jednotlivci k umožnění rychlého rozptýlení davu. Znemožňuje-li nebo zdržuje-li jednatel svou pomalou chůzí v určitém směru rychlý rozchod shluknuvšího se lidu, může býti prostředkem směřujícím k rychlému rozptýlení davu i příkaz tomuto jednotlivci úředníkem nebo stráží, »by šel čerstvěji«; neboť, byl-li, jak tomu bylo podle rozsudkového zjištění v souzeném případě, shluknuvší se lid již před tím úředníkem nebo stráží vyzván k rozchodu, slouží onen další jednotlivci daný příkaz ku provedení povšechné výzvy k rozchodu a je i sám o sobě výzvou k rozchodu po rozumu § 283 tr. zák. Neuposlechl-li osoba, již byl takový zvláštní příkaz dán, tohoto příkazu, ač věděla, že tento příkaz byl dán za účelem rychlého rozptýlení shluknuvšího se lidu, lze podle řečeného v takovém chování se této osoby spatřovati neposlušnost k úředníku nebo stráží (§ 283 tr. zák.). Posuzuje-li se případ s těchto právních hledisek, jest výtky neúplnosti rozsudku pokládati za odůvodněné; neboť řečené, při hlavním přelíčení na jevo vyšlé, rozsudkem však mlčením pominuté skutečnosti jsou podle toho, co bylo svrchu uvedeno, rozhodné pro posouzení, zda se obžalovaný dopustil tím, že neuposlechl příkazu četnickým strážmistrem mu daného, »aby šel čerstvěji«, a odvětil, že mu nikdo nemá co poroučeti, že jde kdy, jak a kam chce, přečinu shluknutí podle § 283 tr. zák., a to za přitěžujících okolností v § 284 tr. zák. uvedených.

Čís. 4342.

I s hlediska § 34 odst. 2 zák. o nek. s. nezáleží na tom, že stíhací návrh, byv v zákonné lhůtě podán u nepřislušného soudu, došel k příslušnému soudu teprve po uplynutí lhůty.

Podle § 263 tr. ř. pro rozšíření obžaloby na nový skutek není třeba zvláštního mezitímního nálezu soudu ani výslovného souhlasu obžalovaného; stačí, že soud po rozšíření obžaloby dále jednal a obžalovaný neprotestoval; nezáleží na tom, že se tak stalo u nepřislušného soudu.

(Rozh. ze dne 4. prosince 1931, Zm I 41/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 24. listopadu 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem zlehčování podle § 27 zákona z 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost obžalovaného uplatňuje důvody zmatečnosti podle § 281 čís. 9 b), 10, 5 tr. ř. a svými vývody i podle § 281 čís. 9 a) tr. ř.

Soukromá obžaloba viní obžalovaného z přečinu zlehčování podle § 27 zák. čís. 111/27, spáchaného tím, a) že se v červnu 1929 vyjádřil o soukromé obžalobkyni, že uschovává ovocnou zmrzlinu a vozík na ni v chlívků na kuřata, b) že dne 27. července 1929 před okresním soudem ve Falknově n. O. při přelíčení v této věci prohlásil, že vozík soukromé obžalobkyně na zmrzlinu stojí nyní v blízkosti záchodu. (Bylo totiž trestní oznámení podáno 22. června 1929 u okresního soudu ve Falknově n. O., tímto soudem byla tato trestní věc 4. dubna 1930 postoupena krajskému soudu v Chebu, kamž došla 5. dubna 1930, kdež podán byl obžalovací spis 28. května 1930). Poněvadž podle § 34 odst. 1 zák. čís. 111/27 trestní řízení pro přečiny náleží výlučně sborovým soudům první stolice, namítá zmáteční stížnost promlčení, an spis teprve po uplynutí šestitýdenní lhůty § 34 odst. (2) cit. zák. došel k příslušnému krajskému soudu v Chebu. Námitku tu nelze uznati za důvodnou, ano jest nerozhodné, že stíhací návrh, byv v zákonné šestinedělní lhůtě § 34 odst. (2) cit. zák. (§ 530 tr. zák.) podán u nepříslušného soudu ve Falknově n. O., a byv pak tímto soudem postoupen příslušnému krajskému soudu v Chebu, došel k tomuto soudu teprve 5. dubna 1930, tedy po uplynutí oné lhůty.

Pro výrok shora pod b) uvedený byla soukromá obžaloba rozšířena ještě při přelíčení 27. července 1929. Zmateční stížnost namítá, že se soud neusnesl o přípustnosti rozšíření, že rozšíření samo jest právně bezvýznamné, stavši se u nepříslušného okresního soudu ve Falknově n. O., a že si soukromá obžalobkyně samostatné stíhání pro tento výrok nevyhradila a ve třech dnech návrhy na zahájení zákonného řízení nepodala. Ani tuto námitku nelze uznati za oprávněnou. Šlo o případ § 279 tr. ř., kdy jest použití ustanovení § 263 tr. ř. Podle § 263 tr. ř. pro rozšíření obžaloby na nový skutek není třeba zvláštního mezitímního nálezu soudu a netřeba, by byl souhlas obžalovaného udělen výslovně, stačí svolení mlčky, činem konkludentním. Tím, že soud 27. července 1929 po rozšíření obžaloby dále jednal, projevil, že shledává rozšíření přípustným, nanejvýš an obžalovaný neprotestoval. Že se tak stalo u nepříslušného okresního soudu, není rozhodné právě tak jako podání stíhacího návrhu u nepříslušného soudu, jak shora vyloženo. V souzeném případě ostatně přivolení obžalovaného podle § 263 odst. 1 posl. věty tr. ř. vůbec nebylo třeba, ano nešlo o jiný čin, přísněji trestný, nýbrž zase jen o zlehčování podle § 27 cit. zák. A poněvadž přivolení obžalovaného nebylo třeba, nedošlo vůbec k odepření přivolení toho obžalovaným a tím k případu druhého odstavce § 263 tr. ř. a nebylo vůbec třeba výhrady samostatného stíhání pro čin nově přibývší.

Čís. 4343.

Obsahuje-li leták stať závadnou s hlediska skutkových podstat § 14 čís. 3 a 5 zák. na ochr. rep., dopouští se oněch přečinů nejen, kdo obsah letáku sestavil a dal vytisknouti, nýbrž i, kdo jej rozšiřoval, znaje jeho obsah.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1931, Zm II 248/30.)